

‘Urban Materials’ ‘Αστικά Υλικά’

Galerie Trigono, Kifissia/Athens, Greece 2006
Galerie Argo, Nicosia, Cyprus 2007
Galerie Zita-Mi, Thessaloniki, Greece 2005
Astrolavos Art Galleries, Athens, Greece 2005

Palma de Mallorca, 5 Φεβρουαρίου 2005

Γράφει ο Pedro A. Serra y Bauzá

Πρόεδρος Ιδρύματος Μουσείου Μοντέρνας & Σύγχρονης Τέχνης "Es Baluard", Palma de Mallorca

Κατάλογος 3/2005 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 6/2005 ΑΘΗΝΑ, 10/2006 & 2/2007 ΚΗΦΙΣΙΑ/ΑΘΗΝΑ & ΛΕΥΚΩΣΙΑ

‘αστικά υλικά’

Μοτίβα, υφές και ποιότητες, αναπτύσσονται επάνω στο ζωγραφικό τελάρο, σαν πολυθρόνες, ρούχα, ομπρέλες, χαλιά. Αντικείμενα που σχεδόν πάντα έχουν ύφασμα.

Υλικά μιας αστικής αντίληψης, αναμφίβολα αμφισβητημένης στο παρελθόν με συγκεκριμένη επιχειρηματολογία, υποσυνείδητη επιθυμία όμως τόσων πολλών.

Ένα ύφασμα όταν έχει την δυνατότητα να προσδιορίζει την ταξική θέση κάποιου, χωρίς αμφιβολία δημιουργεί αναπάντητα ερωτηματικά για την δύναμη, των με ημερομηνία λήξεως μέσα στο πέρασμα του χρόνου, σκηνογραφικών και ενδυματολογικών μας πορισμάτων. Ταυτόχρονα δημιουργεί ερωτηματικά για την αξία πολλών μας αντιπαλοτήτων στα πλαίσια του οράματος για μια κοινωνία ουσιαστικότερη και δικαιότερη.

Ο πρωτογονισμός μας, η σχέση μας με την ύλη και μάλιστα με τις συγκεκριμένες της εκφράσεις, για τον μελετητή του μέλλοντος, θα συντελούν έτσι, ώστε στα συμπεράσματά του για τον άνθρωπο θα εμπεριέχεται τακτικά φοβάμαι, πέραν του θαυμασμού και το μειδίαμα.

Βιωμένος χώρος, χρόνος και υλικά, συντάσσονται έτσι ώστε να έχουμε το δεδομένο εικαστικό αποτέλεσμα και από την άλλη την προσέγγιση της ανθρώπινης ύπαρξης, μέσω των παθών και των καταναλωτικών αναγκαιοτήτων της, κριτικά, παγκόσμια και θα έλεγα με διακριτή ειρωνεία.

Ο Καρακατσάνης μιλά για κάτι που πολύ καλά γνωρίζει, προσπαθώντας να κρατήσει τις ισορροπίες ανάμεσα στην περιγραφή και την εννοιολογική διάθεση κατάθεσης απόψεων περί αστικού τοπίου.

Σχέση βιωματική για άλλη μια φορά με αυτό που καταπιάνεται, κωδικοποιημένες σημειώσεις ενός προσωπικού ημερολογίου, απόψεων, ερωτημάτων, μυστικών και φανερών φετίχ.

Ανθρωποκεντρική σκοπιά, με την ανθρώπινη φιγούρα να λείπει, όπως και στις περισσότερες ενότητες του παρελθόντος, όταν όλες τους τελικά αφορούν αυτήν, (πόλεις 1985) (τσάντες 1986) (αποτυπώματα 1987) (ρούχα 1989) (σπίτια 1989) (χαλιά 1991) (σημαίες 1992) (πλ.Βάθης 2001) (επιτοίχια 2003) (G8+? 2003) (πλέγμα 2004).

Ο άνθρωπος σαν φιγούρα εμφανίζεται συμπληρωματικά στον καμβά και θα έλεγα περισσότερο επεξηγηματικά στις ενότητες (πάρτυ 1996) και (σαρόνγκ 1998).

Ο Καρακατσάνης υπαινίσσεται και μάλιστα με τρόπο απλό. Παγιδεύει έτσι τον θεατή στην αναγκαιότητα δεύτερης και τρίτης ανάγνωσης του έργου, ρισκάροντας, με τα βιαστικά συμπεράσματα που διακατέχονται από το ‘σύνδρομο’ του νοήματος, ή της γρήγορης και επιφανειακής θέασης, γνώριμων, τυποποιημένων, μεταμοντέρνων τίτλων.

Ο ζωγράφος εδώ και εύχομαι και στην συνέχεια της πορείας του, δεν διολισθαίνει στο κραυγαλέο, στο έντονα δηλωμένο και πιθανώς αύριο στο γρήγορα αναθεωρημένο. Αποφεύγει με τρόπο λεπταίσθητο και υπεύθυνο, την ένταξη του στην ‘στρατευμένη’ μονομανία για κατάθεση προβληματισμών και συμπερασμάτων, που πολύ φοβάμαι, ότι δεν αγγίζουν τον κόσμο που στο κάτω – κάτω αυτός είναι ο αποδέκτης, αυτός και η πηγή έμπνευσης.

Γραφή πολύ προσωπική, απλοποίηση της ζωγραφικής επιφάνειας με μονοχρωμίες που διατρέχουν το τελάρο, σκηνογραφική πρόταση του θέματος με μορφή ‘εγκατάστασης δύο διαστάσεων’, και σαφή στοιχεία νέου ρεαλισμού και ποπ.

Το εικαστικό αποτέλεσμα είναι αισιόδοξο, πράγμα που δεν βλέπω τακτικά στην σύγχρονη τέχνη, τα δε εκφραστικά του μέσα, αναγνωρίσιμα, λιτά και ώριμα. Ξέρει πολύ καλά που κινείται και το σημαντικότερο, πώς.

Παρ' όλο που τους καλλιτέχνες αποφεύγω να τους δω εθνικά, θα διακινδυνεύσω λέγοντας ότι ο Καρακατσάνης, προέρχεται, δρα και εκφράζεται, με καθαρά πρωτογενή Ευρωπαϊκά αισθητικά στοιχεία, πράγμα σημαντικό, ιδιαίτερο και ποιοτικά κάτι που αντέχει στον χρόνο, σε μία παγκόσμια εικαστική σκηνή, που χρειάζεται εντονότατα το πρωτότυπο, προσωπικό και ιδιαίτερο του κάθε καλλιτέχνη.

Οι εικαστικές τέχνες δεν είναι ενδυματολογικά ευρήματα που μέσω της μόδας μπορούν να ισοπεδώνουν αισθητικές αποκλίσεις, προσωπικότητες και καταθέσεις ψυχής. Το ενδιαφέρον είναι όλοι μας, φορώντας το ίδιο Levi's, να προτείνουμε την ποικιλία των υπάρξεων μας, της εθνικής, ιδεολογικής και κοινωνικής μας διαφοράς, με αυθεντικότητα και γνώση των κανόνων του πολύ δύσκολου παιχνιδιού της αισθητικής.